

Nặng lên rồi em đi nhé

Em có thói quen mỗi khi giận anh thì viết một status trên Facebook. Facebook của em vốn vụn chỉ có mấy người bạn thân. Anh hỏi tại sao em không add thêm vào cho đông đảo, để tăng lượt like, để nhiều comment. Em nói “Để chi?”.

Em không thích chốn ồn ào, em có thể ngồi hàng giờ bên ly cà phê, em có thể ngắm nhìn một chú ong đang lả lơi bên một bông hoa mạn trắng mà không chán. Em không dễ dàng khóc, em biết kìm nén nỗi đau của mình giống như người ta ép một chiếc lá trong tập sách dày. Ai cũng tưởng em là con người khô khan, nhưng thực ra em là một con người nhạy cảm. Rất nhạy cảm.

Em sinh ra, em lớn lên, em đi học, em dạo chơi với bạn bè, em khóc em cười. Em đau đớn vì một viên đá lọt vào đôi dép, em nhăn nhó vì qua giờ cơm chưa được ăn. Em lo lắng vì một cục mụn... trứng cút. Em giận dữ vì bị lỗi hẹn, em cắt tóc ngắn, em để tóc dài hay em bị vài chiếc mụn nổi lên mặt vì trời quá nóng.

Mọi điều đó anh không biết, anh chẳng thể nào biết được. Anh không biết những điều đó cả 23 năm trời. Ôi hai mươi ba năm là hai mươi ba mùa lá rụng, hai mươi ba mùa hoa, hai mươi ba cái Tết và có trùng trùng niềm vui, trùng trùng nỗi buồn.

Anh giả dụ rằng anh gặp em lúc 10 tuổi, anh sẽ chẳng chú ý đến cô bé con đó làm gì. Có thể cô bé con là em lúc 10 tuổi sẽ òa khóc khi thấy anh trợn mắt, phùng má dọa làm ông kẹ. Còn cô gái 23 tuổi, mái tóc thả ngang vai như tơ trời bành bồng, có đôi mắt liếc làm nhân gian chao đảo, có nụ cười làm cho không ai có thể quên.

Em đã làm tan nát lòng anh. Sao anh không đến sớm hơn một chút. Anh chỉ cần đến sớm một chút thôi. Em quick comment, dòng chữ rất lạnh lẽ nằm ở trên blog ấy khiến tim anh vỡ tung ra (anh nói thế thôi, chứ tim mà vỡ thật thì anh đâu còn trên thế gian này nữa).

Anh làm sao biết mình đến trễ. Anh chỉ biết rằng giữa mệnh mông đất trời này, em và anh đã gặp nhau. Em đã có người yêu rồi. Anh ấy không ngọt

ngào như anh. Anh ấy không đọc được suy nghĩ của em như anh. Anh ấy cũng chẳng biết chờ em đi trong mưa, không biết tặng hoa. Anh ấy chỉ biết kiểm tiền, anh ấy không lãng mạn. Nhưng anh ấy đến trước anh.

Anh chẳng biết anh ấy của em như thế nào. Em nói về anh ấy của em không phải để chê bai. Vì em yêu anh ấy, chắc chắn thế. Em yêu anh ấy mà em không nghĩ rằng có một ngày em gặp anh. Lẽ thường thôi phải không em. Vì anh ấy ở chung xóm, học chung lớp, lớn lên cùng em.

Còn anh thì xa xôi như một đỉnh núi cao vọi vọi. Em nhỏ xíu, làm sao em leo lên núi? Nhưng em chưa lấy chồng, đúng không? Chưa lấy chồng thì em chưa thuộc về ai. Anh chợt thông minh hơn bao nhiêu lần khi phát hiện ra rằng một người con gái đã có người yêu nhưng chưa cử hành hôn lễ thì người con gái đó vẫn hoàn toàn tự do.

Không, anh ấy ghen lắm. Anh ấy không cho em ra phố một mình, anh ấy bảo em có cái đầu khi đi trên đường vẫn suy nghĩ, cho nên phải để anh ấy chở. Bạn rủ uống cà phê, anh ấy bảo khi nào uống cà phê xong thì anh ấy đón. Anh ấy hay kiểm soát điện thoại của em. Cho nên nếu em lỡ quên xóa tin nhắn của anh thì anh ấy nổi khùng.

Anh không nghĩ ra được rằng quyền tự do của con người lại bị xâm phạm đến thế. Anh càng đau lòng hơn khi em bị mất tự do. Nhớ em anh nhắn tin “anh yêu em,” anh không biết tin nhắn của anh đã bị bạn trai của em đọc.

Cho đến một hôm, khuya lắm rồi, em gọi điện. Trong cuộc điện thoại đầy nước mắt của em. Anh cũng lạ, không ai nhìn thấy nước mắt qua hai chiếc điện thoại khác nhau. Nhưng anh nhìn thấy những giọt nước mắt rơi từ đôi mắt xinh kia, đôi mắt anh mơ nhiều lần trong giấc ngủ của anh là được hôn lên đó.

Anh ơi, em không hiểu tại sao em yêu anh ấy. Anh ấy đọc được tin nhắn của anh, anh ấy mắng em, anh ấy bảo em không có quyền. Em buồn quá. Tại sao em không gặp anh sớm hơn.

Vào thế kỷ trước, khi điện thoại chưa được phát minh, internet chưa được tìm ra. Cuộc hành trình tìm nhau trong tình yêu thật là gian nan, người ta đã vẫn hỏi: “Tại sao mình gặp nhau muộn màng đến thế”.

Bây giờ mình cũng hỏi nhau như thế. Facebook của em cũng chỉ có vài người. Trong đó anh là người thường xuyên vào đọc. Anh thường xuyên comment cho em. Những gì gọi là riêng tư, mình lại nhắn tin cho nhau. Những gì gọi là riêng tư không ai được đọc. Và anh bỗng giật mình vì anh cần em hơn tất cả những gì anh cần. Mình gặp nhau em nhé? Em cũng cần gặp anh.

Anh và em thoát ra khỏi cái thế giới ảo ấy. Em bằng xương bằng thịt. Em mềm như buổi sáng thu chớm sương, em nói chuyện giống như tiếng gió khẽ reo trên hàng dương liễu, em ấm như lò than trong đêm đông quá lạnh. Anh yêu em không? Không biết. Không có em, anh sẽ ra sao? Anh không biết. Vậy thôi. Chỉ vậy thôi.

Đêm chỉ là một phần của ngày. Cả ngàn đêm ta đã sống nhưng chẳng bao giờ biết rằng ta đã sống như thế nào. Nhưng có một đêm trong đời đã trở thành mãi mãi. Em về anh nhé. Anh giữ gìn sức khỏe.

Em lạc vào đám đông. Chỉ còn lại Facebook với hai màu xanh trắng.

Chúng ta đang sống trong thế giới ảo. Em biết thế, nhưng sao em ghen với cách anh comment qua các friends của anh. Trời ơi, trong 300 friends toàn là người đẹp. Em hay ghen, em tò mò theo chân mấy cái com của anh qua bên chỗ mấy cô bạn xinh đẹp của anh. Anh lừa dối với họ quá, không được đâu.

Em huyền thuyên kể chuyện đất trời trên facebook của em. Em vừa đưa bài lên, anh đã đọc. Nhưng anh nhắn tin em không trả lời.

Em không trả lời sau cái đêm cỏ xanh hơn bất cứ lúc nào, đêm đẹp hơn bất cứ lúc nào. Lúc đầu em không tin rằng facebook làm cho người ta có thể thương nhớ nhau đến thế. Anh ơi, em nhớ nụ cười của anh, em nhớ cả tiếng bước chân của anh. Nhưng em phải làm sao bây giờ? Anh nhớ.

Anh có quyền nhớ em. Rồi em đóng cửa Facebook. Facebook giống như một căn nhà. Em đã từng nói trong cuộc sống của thế giới ảo mà chúng ta đang sống đó, chỉ cần một cái click chuột vào nút hủy là trở thành xa lạ.

Đúng, chỉ cần một cái click chuột là ta đang quen trở thành quen. Em đâu delete anh. Em vẫn để facebook của em đó, nhưng trống không, hoàn toàn

trống không. Status em viết: “Giật mình tỉnh ra. Ô, nắng lên rồi”. Ảnh kèm theo em chọn một màu đen. Và comment em viết: Facebook có khi là ảo, có khi là thật, ai cũng nói điều đó với em và em biết thế. Yêu ghét của facebook, có khi chỉ add hay hủy kết bạn nhau gọn lỏn là xong. Bằng như thích nhau quá thì theo dõi, còn ghét nhau quá thì chặn nick, giới hạn trong setting, cuối cùng là đóng cửa Facebook... Nhưng với em, blog là “tài sản tinh thần” của những con người bằng xương bằng thịt giữa đời, có tâm hồn, tình cảm, nguyện vọng hân hoan. Những con người tốt hay xấu, đáng yêu hay đáng ghét, bên ngoài mạng xã hội và net. Em trân trọng nó, trân trọng những bè bạn chân tình của em. Nếu biết chuyện của em bây giờ, anh có chúc mừng cho tình yêu và hạnh phúc của em không?

Tuần sau em lấy chồng. Em không gửi thiệp mời cho anh. Đôi khi tấm thiệp mời cưới không thể gửi cho một ai đó. Nhưng chắc chắn lễ cưới luôn đầy khách khứa. Anh chần chừ bao nhiêu lần trước trang cá nhân của em. Delete nhé.

Không, anh không thể delete em được, bởi anh đã add em vào đời anh. Anh ra phố đây. Nắng đã không còn nằm trên cỏ, nắng đã qua bên kia đời.

Khuê Việt Trường